

— Né, né — gondolta — ahogy elnézte az iskolából kirajzó pajtásait, amint lökdösődve lódultak ki a kapu szájából — kismalacok tódnak ki így az ólból, mikor ráeresztik őket az ételre.

De ezek akkor is tülekednének, ha nem ilyen szűk és keskeny az iskola-kapu. Gyerek tülekedik s minél kisebb, annál jobban: ez már így van. S hát még ilyenkor, hazamenéskor! Tiporják egymást, akár süllyedő hajóról vagy égő házból menekülének.

— Mit tolakodtok?... — gondolja magában bosszúsán s azért is utolsó-nak marad. — Mit szaladnak — dohog, ahogy patkolt csizmácskái mind meszszebb viszik az iskolától, a cifra és fényes boltoktól, a kivilágított, aszfaltos utcáktól, másszóval a civilizációtól, de ezt akkor még nem tudja. Annyt tud csak: hazamenni nem jó; s ha nem várná otthon anyja — de nem gondolkozik, nem fejezi be a mondatot. Leszegett fejfelé baktat s az útjába akadó hancúrozó gyereket idegen szemmel nézi.

Furcsa csizmácskát visel: rezessorrú, rezessarkú kis csizmát; patkoltat, hogy orra-sarka ne kopjon hamar; csizmát kell viselnie, hiába nem parasztgyerek, cipő bennragadna errefelé a sárban.

A kiöntésre sárga lepedőt terített a gólyahír s ahol rongyos a lepedő, ott nyilván mélyebb a víz. Néhány esztendeig egy elszánt kertész próbálta itt megvetni a lábát, de a víz és a talaj szövetsége erősebb volt s a kertész fogcsikorgatva menekült, a házat is otthagya prédának. Abban laknak most. Kissé dűledezik — nem baj. Ház. Rendes, ép házakban is lehet lakni, tudja, de ezt úgy intézi el magának: csak nem nekünk.

Zömök palló nyújtózik a vizesárok fölött, a kocsiútról azon lehet a telepre jutni s mindjárt a közelében ácsorog a ház. A telep — még soká nevezik így a kertész félbemaradt vágyalmát.

Testvérei nincsenek otthon. Segítenek Róza néninek — mondja anyja. Bólint. A segítség nem jelent valami komoly szolgálatot, abból áll csak, hogy a két kisebb gólyahír-gyűjteni ment Róza nénivel, a kiérdemesült kofával. Ruhakosárba gyűjtik a gólyahírt s este szedik csak csokorba, odahaza, a fagygyútlámpás fényénél. Fagygyútlámpás — ez is micsoda beszéd, hiszen nincs szó lámpásról; csorba cseréptálcában fagygyú olvadozik s foszló roncs-csík kanóc benne. Ők is azt égetnek s ez még jó, emellett lehet látni tanulni, nem úgy, mint tavaly. Miért, miért nem — hallott ugyan valamit harangozni, hogy apa most nem keres, hogy behívták volna katonának, vagy munkanélkül van, de ezt elengedte a füle mellett, kisebb volt még s nem olyan gondolkodó, mint most — tavaly nem égettek fagygyútlámpást se. Kinyitotta a tűzhelyajtót s a parázs hunyorgó, kihagyó fényénél tanult. Egyszer szóvá is tette panaszosan, de anyja, ahogy már szokta ilyenkor, bánatát goromba szóba rejtve ráripakodott: — hogysisne! egyszerre fűteni meg világítani is! hova gondolsz?! — s akkor elhallgatott.

Az idén van lámpásuk.

— Hát te? Nem ebédelsz az apácaánál? — anyja úgy látszik, nem várta haza.

Fejtráz. A zárdát tatarozzák, kívül-belül; megtart egy hétig, addig nem adnak ebédet.

— Jó lesz kenyér is — mondja csöndesen — van kenyere?

— Ehetsz levest — mondja az anyja — eltettem —, s a tűzhely karikát tologatja, a lábast helyezgeti ide-oda, guggolva fújja a parazsat, buzgón, hogy nem látszik az arca most.

Úgyis tudja, a levest apjának tette félre az anyja, de az ugyan mikor fogja megenni? Talán hazakészül ma?

Apja pincér odabenn a városban. Fekete ruhája van és szép patyolatfehér inge mindég. Anyja mossa, vasalja. Az ingekért mindig hazajár apja, de fogyasztani nem fogyaszt otthon semmit. Nem veszem el tőletek — mondja. De azért anya mindig eltesz neki az ételből, megfigyelte már. Akkor is, ha nem várja haza. De apa kiszámíthatatlan. Egyszer csak itthon van s anyának rossz esnék, ha nem kínálhatná meg valamivel.

Úl a tűzhely mellett, a kisszéken, térdén a tényér s a levest kanalazza. A leves jó forró és erős. Ecet lehet benne s kihalász pár szem borsot és babérlevelet is. A tényér szélére ragasztja őket, hogy ne keveredjenek a kenyérdarabokkal, amiket a levesbe szaggat. Csak anya tud ilyen jó levest főzni semmiből.

A szobának kőből van a padlója, de nem tehet róla, eredetileg konyha volt s a mellette levő helyiség a szoba, ahol Róza néni lakik. S az az igazság, hogy ők tulajdonképpen Róza néninél laknak. Anya azért engedi el Annust és Palit virágot szedni, különben erősen tiltaná őket a tocsogóktól. Dehát Róza néni majd vigyáz s a jó Isten is. Mert úgy élnek ők itt Róza nénivel, akárha együvé tartoznának. Ajtó helyett rongyfűggöny választja csak el őket egymástól, az ajtót a tavalyi kemény télen egy-akarattal eltűzelték. Keményfa ajtó volt, két napig melegedtek mellette, valamelyik kettős ünnepen, nem tudja már melyiken, csak, hogy nem kellett iskolába menni s anyja templomba se engedte, irt bizonyítványt. De neki hisznek bizonyítvány nélkül is, kivált mióta a tanító meglátogatta. A zárdai ebédeket neki köszönheti. A tornáca nyíló ajtót persze nem lehetett eltűzelni, de mondjuk, hogy végszükségben elkövetik ezt az oktalanságot, s utána összeköltöznek Róza nénivel — akkor is mit érnek vele? Fele van csak fából s a fele üveg. Mert ez olyan ajtó, hogy ablak is. S ezen az egy ajtón jön-megy mindenki. Az is, aki hozzájuk tart s az is, aki Róza nénihez. Igaz, van még egy ajtó is, az ő szobájukból nyílik, de onnan tűrhetetlen szag áramlik, kivált, ha esik. Esős időben sírni lehet attól az illattól, igazán. S alighanem eső lesz az éjjel, mert most is...

— Szólni kellene a cigányoknak Róza néni — mondja anyja este.

— Kellene, — mondja Róza néni szép nyugodtan s már tudják, ha akkor jönnek a cigányok, amikor Róza néni szól nekik — na!

Nem lehet tudni, a ház Róza nénié-e, vagy a kertészé, vagy kié tulajdonképpen. Nem is firtatják, minek? Laknak benne és kész. Róza néni a kertésznél lakott annakidején, ez bizonyos; csenevész, rosszul sikerült virágait ő árulta a piacon. De a kertész elment, itt hagyta Róza nénit a házzal együtt. S a ház úgy megy össze, mint Róza néni. Mind a kettőre ráférne a tatarozás.

Anyja kisöpri a szobát, tisztára, zsíros kenyeret ad a kicsiknek, Annusnak sóval, Palinak paprikával, le is fekteti őket, aztán tiszta kötényt köt, leül a kisszékre a tűzhely mellé és a gyerekek lábbelijét kitisztítja, vagy alkalmas foltra vadászik a rongybatyuban, amivel meghosszabbíthatná a beteg ruhácskák hátralevő napjait. Tudja, apát várja ilyenkor. Mintha apának mindennap szabadja lenne.

A fagyúlámpás a számolyszéken világol, jó társaságban, könyvek és irkák között. Halkan duruzsolva magolja a leckét. Olykor pillanatokra befogja az orrát, de rájön, hogy így rosszabb, hát elengedi megint s akkor a beszívott orrcimpa visszatágul. Így is rossz, meg úgy is.

Róza néni is átjön, a tűzhely mellé telepszik ő is s csíkokra szabdalt rongyfonalból kötőget szorgalmasan. Mamusz lesz abból amit köt, vagy táska. Megveszik a piacon, mert szépen köt s a rongyszedő asszony sem csapja be, változtatott anyagot hord neki mindig.

Úlnek csendben, ki-ki maga munkáját végezve. Kintről mocsárszag s békaszolozsma verődik be.

Róza néni nem állja soká a hallgatást:

— Azt tudnám, minek tanul ki ez a Kálmánka, hogy ilyen szorgalmas, — s ezt megkérdi minden este.

— Majd pap lesz belőle — s anyja vállatránt. — Pap. Szerzetes. Annak jó dolga van, meg nem is kell a világban veszködni. — Felnéz a munkájából, úgy mondja, ölbeejtett kézzel: — s a nők is jobban békén hagyják.

Felfigyel a beszédre. Föltekint a könyvből. Elnéz valahová messzire.

— Min gondolkozol, Kálmánka, — kérdi anyja, de szelíd figyelmeztetés is ez, megérti. — Tanulj fiam s aztán menj, siess aludni — ez van benne, csak ő nem akarja felfogni.

— Én azon gondolkozok, anya, tudja, hogy ha én nagy leszek és sok pénzem lesz — mert papnak nem megyek, annak parancsolva van, hogy szegény maradjon — akkor nekem olyan szobám lesz, tudja, aminek nemcsak egy ajtaja lesz, mint most nálunk van, hanem sok és annyi rengeteg ablakja lesz, tudja? Fal nem is lesz, csak ablak és ajtó... Én annyi ajtót szeretnék anya, hogy az már sok is!

— Aztán mire lenne jó az a sok ajtó, Kálmánka? — nevet Róza néni, de ő komolyan felel, rajongva csaknem:

— Csapkodnám, egész nap! Egész álló nap csapkodnám őket!

— Adja Isten — suttogja anyja s mélyebben hajlik a munkája fölé. — Adja Isten... — de ezt más nem hallja, csak ő.

... Ejjel azt álmodja, hogy királyfi egy kacsalábon forgó várban, amelynek ezer ajtaja és ezernél több ablaka van, külön ajtaja és külön ablaka, ajtóablak nincs ám egyben, mint náluk. De lehet, hogy több is van ezernél s ő egész álló nap az ablakokat nyitogatja-csukogatja s az ajtókat csapkodja.

Ha most halántékán deresedő hajjal jól utánagondol: tulajdonképpen ezért küzdött egész életében, de ezt csak most látja ilyen világosan, amikor már mindent elért. Addig nem tudta.

És csakugyan elért volna mindent?

Nagyjából, mindenestre. S ha a kétszeres Kossuth-díjra gondol, csaknem igennel kell felelnie, kivált, ha visszanéz a mélységre, amelyből feldobta magát. Volna ugyan még egy és más, amiért érdemes lenne gyürkőzni, néhány izgató, sebészi probléma, ami — úgy gondolja — előtte áll még; könyvek, amiket megírnia kellene, nem annyira számadásnak, mint a tapasztalatátadás gondolatával, hogy segíthessen a feltörekvő fiataloknak — neki nem segített senki — külföldi klinikák és tudományos intézmények, amiket még tanulmányozni szeretne azok után, amelyeket idáig már felkereshetett, nem, nem állítja, hogy mindent tud már, az ember fejlődik, amíg él s csak egy baj van, hogy a nap mindössze huszonnégy órából áll s ebből legalább húszat kellene a betegeknek áldoznia, hogy egyszer elégedett lehessen önmagával. De a betegek kivül annyi más is van még! Elsősorban a családja. A szüleit is ide-számítja, mert olyan szerencsés, hogy élnek még. Gondoskodik róluk, szép kis lakást tart nekik, két szoba-hallosat; hiába tiltakozik anyja: — két embernek három szoba, ebben a lakásszűkiben, minek az, fiam... — de ő, hogy megnyugtassa, Editre hivatkozik s anyja bólint és elhallgat — noha korántsem Edit miatt bérel nekik kétszobásat, a kicsike hall alig számít. A felesége kifogástalanul udvariasan viselkednék akkor is, ha csupán a szoba-konyhás lakásban látogatná meg őket; a kétszobához ő ragaszkodik, a külön háló, külön ebédlő s a hallocska fogadószoba káprázatát keltő fényűzéséhez s ahhoz, hogy két szobát ajtó helyett szőnyegfüggöny válasszon el. Anyja arra sem szól már, mikor a nehéz keleti szőnyeg karikáit fényes rézrúd orrába húzzák — a fia már jobban tudja, miért rendelkezik így, nyilván divat ez most, vagy más okból; eszébe se ölik, hogy a fia adósságot törleszt vele — adósságot, amit nem ő csinált, s most mégis jó, hogy vállalhatja a törlesztést — a sebző emléket

régem elfeledte már. És most már Annus is idetartozik, a nagy családhoz. Annusra is gondja van; özvegyen maradt, három gyerekkel. Anyja idevette őket — jó most a nagy lakás, a személyzeti szobás —, hogy legyen, aki gondozza a gyerekeket, mert Annus a postán dolgozik, telefonkezelő, kevés fizetéssel. A gyerekeinek ő a keresztapja, ki törődjön velük? Szerencse, hogy Edit ilyen megértő; más asszonynak egy szép napon eszébe juthatna, hogy a maga gyerekén kívül még ott vannak a láthatáron, mert persze Pali kislányainak is ő a keresztapja, s ez kötelez, hiába megy jól a budai kis cukrüzda. De Editnek már csak azért sem lehet ellenvetése, mert mindene megvan, ami az asszonyi vágyálomhoz tartozik.

Edit bizony tanulhatott annakidején amennyi csak belefért — egyetlen gyermek s a szüleinek módja volt hozzá — s ezt szerencsére meg is tette. Svájcban és Angliában nevelkedett; a klinika szakkönyvtárának vezetését kétéves kivétel alapos nyelvtudásának köszönhette. Becsületesen dolgozott s fölényes tudásának biztonságában nem törődött senkivel és semmivel — itt ismerkedtek meg — míg egy szép napon mögötte is összesúghattak: — no, ez ügyes volt, megcsinálta a szerencsáját —, meg: — ez ugyan jól ment férjhez! — Házasságkötésük után is dolgozott még kis ideig s mint ismeretségek elején, segítségére volt az ő tudományos munkásságában, de aztán jött Ábriska s a szülés meglehetősen megviselte. Talán nem is jobban, mint más fiatal anyát, akinek azonban több-kevesebb pihenés után mégis csak dolgoznia kell tovább is, de Edit most már kíméletre szorul, ezt ő is belátta, s néhány rövidebb lélegzetű munkájának fordításán kívül mást most már nem is igen kért tőle. Edit tehát otthon maradt, magától értetődően és végleg. S ez jól is van így, Edit most már csak anya és feleség — az ő felesége! Ékszerait és bundáit sokan irigylik persze, s azt is, hogy akkor utazik külföldre, amikor kedve tartja — a kongresszusokra többnyire együtt mennek, mióta Ábriska nagyobb — s mindig több a költőpénze, mint amennyire szüksége van. Edit ritka drágakő, megérdemli a hozzáillő foglalatot. Most meglesz a naphegyi villa is, amit olyan régen kívánt.

Megmelegedve gondol az épülő házra — nemsokára készen lesz — amit úgy tervezett meg, hogy minden szobáját érje a napfény, mindennap. Mióta kitavaszkodott, Edit csaknem naponta érte jön és magával viszi az építkezéshez.

— Tökéletes lesz, — Edit nem titkolja az örömét s ezért hálás neki — csak sok az ajtó, most veszem észre. Elszabdálja a helyiségeket. Tartok tőle, hogy kissé nehéz lesz elhelyezni a bútort s a képeket.

Edit kedvéért szívesen megtenne mindent, de ezen most már nem lehet segíteni és titkon hozzáteszi: szerencsére. Mert éppen az ajtóknak örül, a sok fehér ajtónak, ami körülveszi majd a napfényben úszó lakásban. Csak az ő szobájában is — érdekesen kiképzett szoba, hétszögletű — mennyi az ajtó, hirtelen nem is tudja, igazán. Edit nyilván attól tart, hogy huzatos lesz a lakás, de mióta az építés megnyugtatta, ő is elhallgatott.

Ó, csak Editnek öröme legyen! Minden, minden érette van! Most már tudja: Edit az élete koronája; a sugárzóan szőke, hűvös és előkelő Edit, egy néhai földbirtokos és főispán gyermeke. Ha valaki megkérdezné: Edit ugyan azt érzi-e, amit ő — könnyen zavarba jönne. Tulajdonképpen nem bizonyos, Edit szereti-e egyáltalán. Nála ezt nem lehet tudni. Kedves és figyelmes, de kiismerhetetlen. Vagy minden nő az? A nők általában? Nem tudná megmondani. Nem telt az idejéből, hogy megfigyelje őket... Mindegy, az a fő, hogy Edit az övé. S a gyermek is, Ábriska. A fiú is az övé, noha egyelőre ízíg-
vérig anyja már hat éves korában. Söhajt. Többet kellene vele lennie, tudja — de hol vegye az időt? A nyári szabadságát meg kell felelnie a külföldi tanulmányutak és a pihenés között. A gyerekeknek úgyszólván meg kell ismerkednie az apjával minden nyáron s mire megszokja őt, már vége is a szabadságának!

Az új villától sokat remél. Hogy mit, maga sem tudja még, csak amikor már ott lakik.

Három nap szabadságot engedélyez magának, szerencsére kevesebb a műtét, pár órát tölt csak a klinikán. Költözködik! Bérpalotából a sajátjába! Nagy érzés — Edit nem is sejtí. Edit semmit sem tudhat arról, mit érez, mikor levett kalappal először lépi át a háza küszöbét, mert Edit a bőröndjeivel törődik éppen, félti a kényes ruháit.

Az ő hajléka ez, az ő háza és vára. Magasabban épült, mint körülötte a többi ház — olykor rajtakapja magát, hogy a kacsalábat keresi, amin forog. Es csupa ablak és csupa ajtó! Mennyi ablak — és mennyi ajtó! Túlboldog az új lakásban, alig várja, hogy anyjának megmutathassa, de anyja, öregségére hivatkozva nem igen jár már hozzájuk. Vasárnap mégis itt ebédel — érte küldi a kocsit — vasárnap majd megmutatja a lakást. És mint a gyermek, úgy várja a vasárnapot!

Szobájában éjjel-nappal nyitva minden ablak; nem bánja, ha a napfény-nyel együtt betör a meleg is. Úgy jár ki-be az új lakásban, keresztül-kasul a szobákon, mint aki idáig sátorlakó volt s most lakik csak kőházban.

Ezt különben Edit mondja félig tréfásan; kissé megviselte a költözködés, idegesebb a szokottnál és még idegesebb a vendéggyerektől — ez Gazsi, Annus fia — hanem ezt nem szükséges figyelembe venni. A kétségbeesett Annus agytmorral hozta be a gyereket, természetesen ő maga végezte a műtétet — a többiek nem sok reményt fűztek hazzá, látta, hiszen nem is titkolták — s a gyerek megmaradt. Ó, nem az ő érdeme, nem azért, mert maga a professzor operálta — tudja, szokták ezt mondani ilyenkor — a gyerek egyszerűen megmaradt, mert Isten úgy akarta. S most idehozta üdülni hozzájuk, a pompás új villába, ezt a kis prolicsemetét. Hát igen, gondolatban kiszaladt a száján. Mindegy; a napfény, a levegő s a jó táplálkozás majd helyrehozza. Ábriskának sem árt a kispajtság, úgysy egyetlen gyerek. De — tudja Isten — Ábris se nagyon szíveli. Talán, mert idáig csak kislányokkal játszott, illedelmes, kissé nyafka kislányokkal, Gazsi pedig a gátlásnélküli magatartásával hozzájuk képest bizvást angyalföldi srácnak tetszik. Mondjuk, hogy az — Annusnak tényleg nincs társadalmi állása, s a szegény, becsületes vasútas sógornak se volt, de a gyerek mulatságos, szeretnivaló kis figura, sikerült bemonadásai vannak, a klinika kedvence volt, talán itt is kifutja a formáját.

S megvigasztalódba jár ki-be, ki-be, tesz, vesz, rendelkezik és amit soha sem tett idáig, az ajtókat csapkodja.

Vagy ez csak a huzat?

De Edit szenved, ez nyilvánvaló. Nem érti, hogyan örülhet valaki annak, ha az ajtó — három, négy, öt ajtó — jelzi, hogy betették. Hangosan teszik be, tehát hangosan jelzi, de Edit ezt a legújabb, ismeretlen és talán akarától független szokást sajnos, egyelőre nem bírja elviselni. Egyelőre elvágynak innen, a szép új otthonból, szeretne elmenni valahová a hegyek közé pihenni és persze Ábriskát is vinné. Idáig semmi tervét se ellenezte, de ez most kissé rosszul esik. Hogy tud elmenni? Most?... Innen?... Mindegy. Menjen csak. Ó azért van, hogy Editet szolgálja.

S Edit fellélegzik, lehető gyorsan bevásárol, készülődik s már az ajtócsapkodás se bántja. Elnézi, a béke kedvéért.

Nemsokára kiviszi őket a pályaudvarra. Edit felszabadultan integet a mozduló vonat ablakánál s kezébe fogja a fia kezét, hogy az is integessen. Ábriska integet is az anyja kezével, de nyilván nem tudja, kinek, nem néz az apjára, az elfutó épületet s a tűnő embereket bámulja bámészan.

Cseppet elnehezül a szíve. Azután a betegeire gondol s az ajtókra és ablakokra. Ezek várják. Siet a kórházba s onnan haza. Különös — mintha Edit otthon lenne most is: halkan, vigyázva teszi be maga után az ajtót.

Gazsi — le barnult, fura kis pofája fölött a fején világító fehér kötéssel — ott ül a szobájában, már várja. Játszani akar.

— Hát mit játszunk ?

— Jó és rossz gyereket — ajánlja Gazsi az új játékot, kutató, ravasz kis mosollyal. Ezt még nem ismerte, nem játszották idáig.

— Hogy megy az ?

— Úgy, hogy egyszer te leszel a jó gyerek és én leszek a rossz — Gazsi buzgón csipogva magyaráz — máskor meg én leszek az; jó ? És a rossz gyerek büntetést kap, a jó pedig jutalmat.

— Például ?

— Csokoládét, — Gazsi szeplőske arca mulatságos fintorba torzul — muszáj megcsókolni — és nagylelkűen mondja: — no, most légy először te a jó gyerek. De vigyázz, — üvölt harsányan — most gyön a próba !

— Hohó, — s úgy tesz, mintha komolyan venné a mókát — nem játszom, amíg nem tudom, mi lesz a jutalmam ! A csokoládét nem szeretem !

Gazsi felnéz rá, gondolkodik, elmosolyodik. Kivillan a két kis foghíj, elől. S amilyen a gyerek: hirtelen gyors csókot nyom a kezére, azután szégyenlősen elengedi és zavartan mondja:

— Neked mi lesz a jutalmad ? Hát az lesz, tudod, hogy ahányszor jól megteszed a próbát... a próbát... mindig megengedem, hogy becsaphassad az ajtókat. Ha akarod, háromszor is megengedem, mert te jó gyerek vagy, én tudom... És akkor is megengedem, hogy becsapd, ha nem is teszed meg a próbát... És ha én nagy leszek és te öreg leszel, olyan nagyon öreg, tudod ? én akkor is megengedem... Mindig...

— Miért ? — kérdi meghatva s ölébe veszi a gyereket, állát a kórházszagú kötésre támasztva; de ez nem zavarja, mint Editet, az ő levegője ez.

— Hát — gondolkodik Gazsi — csak... Azt hiszem, azért, mert te szeretsz engem... És én is szeretlek...

— Igazad lehet, — suttogja — igazad lehet... A vér nálad nem vált vízzé.

A gyerek kicsit megijed, mert nem érti a mormogást, de megnyugtatják. Soká játszanak azután, felszabadultan és vidáman. De erről nem tud senki, csak ők, meg a sok fehér ajtó és legfeljebb az ablakok. De ezek eddig is hallgattak, nem valószínű tehát, hogy kibeszélik a Titkot.

KEDVESEM HAJÁRA

*Nem lófarokként, nem is kontyba;
egy csattal lágyan összefogva,
könnyű szalaggal kötve hátra:
hajával egy legszebb a lányka.*

*Falum helyett hordja a város.
A fiatal nő kedves, bájos
tündér lesz, mintha babos kendő
ékíti, avagy szoknya — rengő.*

*Illik szőke és barna hajnak,
hollósötétnek, bronzaranyoknak.
A komoly konty s a leeresztett,
lengő haj közt az új, a legszebb.*

*Mindhárom szép. A konty anyámra
és emlékeztet falujára.
S a vállra, derékig leomló,
Eca hajához lesz hasonló.*

*S kívül az életutat járom,
a harmadikat horája párom.
Vonzó, de tartózkodó másnak,
intés nekem, szelid varázslat.*

*Sötét, bronz és lenhajak fénye
csábít. S haja gesztenyesége,
egy szerény csattal összefogva,
csélesap vágyamat egybefogja.*

Hege d ü s L á s z l ó